

Manifest “I ARA QUÈ?”

Les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament, també les que tenen grans necessitats de suport, tenen dret a viure en comunitat i a decidir per elles mateixes els aspectes més importants de la seva vida.

D'aquí neix el projecte “Mi Casa: una vida en comunidad”, un projecte que ha demostrat que la desinstitucionalització i la prevenció de la institucionalització és possible i és essencial per la millora de la qualitat de vida.

El projecte suposa un canvi de model d'atenció, posant les persones i les seves necessitats i desitjos al centre.

Les persones, incloses les que necessiten suports extensos i generalitzats, estan vivint en pisos de 3 a 6 persones en barris de pobles i ciutats, amb habitacions individuals, participant de la vida diària, comprant el seu menjar i objectes personals, fent tasques domèstiques, activitats d'oci i escollint quines activitats fer a la comunitat, en associacions i amb persones del barri, com qualsevol ciutadà de ple dret. Estan participant en cursos a centres cívics, centres esportius, associacions de veïns, voluntariats... amb els professionals de suport necessaris.

“La meua vida ha millorat molt amb el Projecte Mi Casa, ara tinc suports per escollir i fer el que vull com qualsevol persona sense discapacitat” (Jose Antonio Garcia Blas)

No podem permetre que el projecte acabi el 31 de desembre, necessitem que continuï perquè vivim millor.

També volem que més persones que avui no poden puguin viure a la comunitat, en habitatges, fent com tothom, decidint què volen fer a les seves vides, incloses també les que viuen en residències.

Per això DEMANEM a l'administració pública:

- La continuïtat dels projectes iniciats sense que es perdi la garantia de drets que s'ha aconseguit fins ara, incloent les persones amb necessitats de suport extens i generalitzats.
- L'actualització de la Cartera de Serveis Socials:
 - S'ha de basar en el model centrat en la persona, facilitant que les persones amb discapacitat intel·lectual i del desenvolupament rebin els suports segons les seves necessitats i desitjos, no basant-se en establiments, ni en etiquetes diagnòstiques o d'orientació.

- Ha d'incorporar la figura de facilitador i la de connector comunitari.
- Que no es construeixin residències on visquin moltes persones juntes, ja que això dificulta que cada persona pugui fer la seva voluntat o que es tinguin en compte, fins i tot, les preferències més bàsiques, com escollir quan es vol dutxar o què vol per esmorzar; i que es reconverteixin les existents.
- Més habitatges econòmics en barris, pobles i ciutats, en entorns normalitzats, accessibles, adaptats a cada persona i suficients perquè que tothom que vulgui pugui viure de forma independent, incloent les persones amb més necessitats de suports.
- Acabar d'implantar els assistents personals i els suports autodirigits perquè totes les persones puguin realitzar vides escollides, garantint que la persona estigui al centre, fet que és una realitat en altres països europeus.
- Garantir l'accés a les noves tecnologies, ara que hi ha evidències que són molt útils perquè les persones siguin més autònomes i independents.
- Que es reconegui la tasca que fan les professionals d'atenció directa, amb salaris dignes i facilitant més formació sobre metodologies de treball innovadores que permetin el desenvolupament de competències perquè les persones tinguin vides de qualitat.
- Més rapidesa en la tramitació de sol·licitud de suports, sobretot en les etapes de transició de vida, com quan és necessari o desitjat independitzar-se del domicili familiar.

Amb el projecte Mi Casa s'ha aconseguit una vida millor per a totes les persones.

Aquestes demandes són per continuar i aconseguir una vida millor per a moltes persones i per construir, entre totes, una societat més justa i inclusiva.

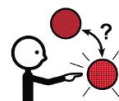
Representants de l'administració, necessitem el vostre compromís i us recordem que **NO SOM INVISIBLES** i volem que es garanteixin els nostres drets.

habitatge

+ suports

decidir

comunitat